



בית המשפט המחוזי בירושלים

עב"י 7453-11-20 בן עמי נ' נציבות שירות המדינה – חוק שירות ציבור

תיק חיצוני: בד"מ 58/20

בפני כבוד השופט משה בר-עם

מעורר אברהם בן עמי
ע"י ב"כ עוה"ד אילה הוניגמן

נגד

משיבה נציבות שירות המדינה – חוק שירות ציבור
ע"י ב"כ עוה"ד נתי בן חמו

פסק דין

- 1 כללי
- 2
- 3 1. לפניי ערעור לפי סעיף 43 לחוק שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג-1963 (להלן- החוק),
- 4 על פסק-דינו של בית הדין למשמעת של עובדי מדינה (עו"ד אורי כהן- אב"ד, רחל דה מרקו,
- 5 יצחק פרחי; להלן- בית-הדין), בד"מ 58/20, הכרעת-הדין מיום 21.10.2020 וגזר-הדין מיום
- 6 22.10.2020. בגדרם, הורשע מערער, על-פי הודאתו, בעבירות לפי סעיף 17(4-1) לחוק והוטלו
- 7 עליו אמצעי משמעת של נזיפה חמורה, פיטורין לאלתר ופסילה לצמיתות ממועצה דתית קריית-
- 8 מלאכי, פסילה עד גיל 60 משירות המדינה. הערעור הוגש על חומרת העונש.
- 9
- 10 על הטענות, העובדות וההליכים
- 11 2. המערער, כיום בן 54, עובד בשירות המדינה מעל 20 שנים ומשנת 2001, משמש כמנהל
- 12 מחלקת הכשרות במועצה הדתית של קריית-מלאכי (להלן- המועצה). מתוקף תפקידו, פיקח על
- 13 ביצוע נהלי הכשרות של הרבנות הראשית לישראל בבתי העסק בתחומי המועצה ומפעלי המזון
- 14 באזור התעשייה באר-טוביה.
- 15
- 16 3. על עבודת המערער חלים הכללים והנהלים המעוגנים בחוקת העבודה לעובדי הרשויות
- 17 המקומיות, תשס"ב-2002 (להלן- חוקת העבודה); חוזר מנכ"ל המשרד לשירותי דת- התש"ע/1
- 18 (להלן- חוזר מנכ"ל); ודיני העבודה.
- 19



בית המשפט המחוזי בירושלים

עב"י 7453-11-20 בן עמי נ' נציבות שירות המדינה – חוק שירות ציבור

תיק חיצוני: בד"מ 58/20

4. נציבות שירות המדינה הגישה תובענה משמעתית נגד המשיב, ובהמשך ועל-פי הסדר טיעון, תוקנה, כדלקמן:

האישום הראשון – בשנים 2015-2018, הועסק המערער בעבודה נוספת בגוף כשרות פרטי, בד"ץ בית-יוסף, וללא אישור כדין לפי סעיף 28(א) לחוקת העבודה וסעיף 11(ג) לחוזר מנכ"ל. בעבודתו הפרטית סיפק המערער שירותי השגחת כשרות למפעלים של חברת נטו בחו"ל. בכך העמיד עצמו המערער במצב של ניגוד עניינים בין תפקידו במועצה, הכולל, בין היתר, פיקוח על הכשרות בחברת נטו, לבין עבודתו הפרטית בהשגחת הכשרות במפעלי אותה החברה. בכך, התנהג המערער התנהגות שאיננה הולמת את תפקידו כעובד מדינה ופוגעת בשמו הטוב של שירות המדינה ובתדמיתו בעיני הציבור.

האישום השני – בתקופת העסקתו במועצה, אשר משכה איננו ידוע למשיבה, ובפקט בתקופה מחודש ינואר 2017 עד חודש אפריל 2018, נהג המערער שלא להחתים כרטיס עבודה בתחילת יום הנוכחות וסיומו ולא דיווח כלל על נוכחותו במקום העבודה, זאת בניגוד להוראות סעיף 602 לחוזר מנכ"ל. בכך, התנהג המערער התנהגות שאיננה הולמת את תפקידו כעובד מדינה ופוגעת בשמו הטוב של שירות המדינה ובתדמיתו בעיני הציבור.

האישום השלישי – בתקופה האמורה, בחודשים ינואר 2017 ועד אפריל 2018, ב- 68 מועדים שונים, דיווח המערער ימי מחלה או חופשה בימים בהם עבד בעבודתו הפרטית וקיבל שכר שלא כדין, תוך הפרת הוראות סעיף 12 לחוק חופשה שנתית- תשי"א- 1951 וסעיף 10 לחוק דמי מחלה, תשל"ו- 1976. בכך, התנהג המערער התנהגות שאיננה הולמת ובלתי הוגנת במילוי תפקידו כעובד מדינה ושעלולה לפגוע בשמו הטוב ובתדמיתו של שירות המדינה.

5. המערער הודה, במסגרת הסדר טיעון, בכתב-קובלנה המתוקן והורשע, בהכרעת-הדין מיום 21.10.2020, על-פי הודאתו.

6. בגזר-הדין מיום 22.10.2020, עמד בית-הדין על מעשיו של המערער, ראיות ההגנה לעונש ובגדרם העדויות שנשמעו, בין היתר, של ראש המועצה, והביא את טיעוני הצדדים ועמדת



בית המשפט המחוזי בירושלים

עב"י 7453-11-20 בן עמי נ' נציבות שירות המדינה – חוק שירות ציבור

תיק חיצוני: בד"מ 58/20

1 המשרד לענייני דתות. המשרד ביקש להסתפק בהטלת אמצעי ענישה של הורדה בדרגה בלבד
2 תוך המשך העסקת המערער בתפקידו, אשר פיטוריו, כך נטען, יובילו להפסקת מתן שירותי
3 כשרות במועצה. בית-הדין הוסיף ועמד על מהות האיסור על עבודה פרטית ותכליותיו, בין היתר,
4 למנוע ניגוד עניינים. בהקשר זה, נקבע כי המערער בעבודתו הפרטית, ובמשך תקופה ארוכה,
5 העמיד עצמו במצב של ניגוד עניינים בולט עד כדי כך ש...יש בו לגמל כל טענה שהנאשם
6 ראה במילוי תפקידיו רק את השליחות הציבורית לנגד עיניו". "אבן יסוד בערכי השירות
7 הציבורי היא שאסור שיהיה לעובד ציבור, המפעיל סמכותו לגבי נושא מסויים, עניין אחר,
8 אישי או מוסדי, באותו נושא. הסיבה לכך נעוצה בחשש שהעניין האחר שיש לאותו עובד
9 ציבור ישפיע על דרך פעולתו או על שיקול דעתו". בהמשך, עמד בית הדין על חומרת
10 התנהלותו של המערער במכלול מעשיו נוכח מעמדו כעובד בכיר וקבע כי אין מנוס, בנסיבות
11 אלו ולצורך הגשמת תכליותיו של הדין המשמעותי, מפיטוריו של המערער ופסילתו לצמיתות
12 מעבודתו במועצה הדתית בקריית-מלאכי. מנגד, בשל תרומתו של המערער לציבור, ותק עבודתו
13 וההערכות של תפקידו במועצה, ונסיבותיו האישיות ובכללן מצבו המשפחתי וגילו, ועל מנת
14 שלא לפגוע בזכויותיו לפנסיה תקציבית, הוחלט להעמיד את תקופת פסילתו משירות המדינה
15 עד הגיעו לגיל 60. אשר על כן, ולאחר נשקלו כל שיקולי הענישה, לחומרה ולקולא, הוטלו על
16 המערער אמצעי משמעת של פיטורין לאלתר, פסילה לצמיתות מהמועצה הדתית בקריית-מלאכי
17 ופסילה משירות המדינה עד גיל 60.

18
19 7. בהודעת הערעור השיג המערער על חומרת עונשו ממספר טעמים, ביחד ולחוד, כדלקמן
20 ובתמצית. הדין המשמעותי של עובדי-המדינה הוחל על הרשויות המקומיות רק בשנת 2012
21 וטרם הוטמע וחלחל בקרב עובדי המועצות, כנטען, בפרט בכל האמור להימצאות במצב של
22 ניגוד עניינים והחתמת כרטיס נוכחות. עד ליום זה הוגשו, כך נטען, תביעות משמעתיות ספורות
23 בלבד נגד עובדי המועצות. יש בכך כדי לעמוד לזכות המערער ולהמתיק את דינו עד להשלמת
24 הטעמת הדין המשמעותי כראוי בקרב עובדי המועצות המקומיות. בנוסף, עבודתו הפרטית לרבות
25 בימי מחלה או חופשה בוצעה באישור הממונה הישיר של המערער, הרב בלוי, ורק בדיעבד
26 נודע למערער כי אין באישורו הכשר לעבודה נוספת ובמתכונת ביצועה. מה גם, שעבודתה נוספת
27 בהשגחת כשרות הנה נורמה נוהגת בקרב עובדי המועצות האחראים מתוקף תפקידם על פיקוח
28 כשרות. עבודתו הנוספת בוצעה בניגוד עניינים ברף הנמוך וללא שקיבל או נתן טובת הנאה, ולא
29 נטען אחרת. מדיניות הענישה הנוהגת במעשים של ניגוד עניינים כגון אלו איננה כוללת אמצעי



בית המשפט המחוזי בירושלים

עב"י 7453-11-20 בן עמי נ' נציבות שירות המדינה – חוק שירות ציבור

תיק חיצוני: בד"מ 58/20

ענישה של פיטורין משירות המדינה. מעבר לכך, המשיבה הצהירה במעמד חתימת הסדר הטיעון כי תעתור לעונש ללא פגיעה בזכותו של המערער לגמלה, לפי חוק שירות המדינה (גימלאות) (נוסח משולב), תשי"ל-1970. בהתאם ובשלב הטיעונים לעונש, עתרה המשיבה לפיטוריו על יסוד הנחה, שלימים התבררה כשגויה, כי מלאו למערער 60 שנים ולפיכך, ולפי הוראות הדין, פיטוריו לא ימנעו ממנו קבלת גמלה. דא עקא, המערער בן 55, כך שמשמעות פסילתו עד גיל 60 היא מניעת קבלת גמלה במשך חמש שנים, תוך פגיעה כלכלית קשה, בנסיבות בהן הוחמרה עמדתה העונשית של המשיבה, בניגוד להצהרתה במעמד החתימה על הסדר-הטיעון. לשיטת המערער, שגה בית-הדין בכך שהקנה למשיבה את היכולת לשנות מעמדתה העונשית כדי החמרתה. זאת ועוד, ובגדרי האישום השני, נטען כי מעשיו אינם חמורים וכל חטאו בפגם טכני של החתמת כרטיס הנוכחות ללא כל חשד, וכל שכן תלונה, על דיווח כוזב. הנורמות השגורות בחיי עובדי מדינה, וכאמור, כגון החתמת כרטיס, אינן טבעיות ואינן רווחות בקרב עובדי המועצה הדתית ועל כן, אין בדיווח ידני ראוי ונכון כדי לגרור ענישה משמעותית. מעבר לכך, הוסיף המערער, כי בית-הדין לא נתן משקל הולם לנסיבותיו האישיות ולעדויות שנשמעו על השקעתו בעבודה, יושרתו וניקיון כפיו, ובכלל זה העסקתו בשירות המדינה במשך 20 שנים ללא כל דופי. עוד נטען, למצבו הכלכלי בהיותו מפרנס עיקרי במשפחה מרובת ילדים וקשת יום, בייחוד על רקע תקופת החירום בה אנו נמצאים נוכח התפשטות מגיפת הקורונה והצורך לנקוט משנה זהירות טרם החלטה על פיטוריו של אדם. המערער הוסיף ועמד על השלכות פיטוריו על הציבור בשל עיסוקו הייחודי והשכלתו הרחבה ונוכח הצהרת המשרד כי לא יימצא אדם בעל הידע הייחודי והכישורים הנדרשים להחליפו בתפקידו עד כדי הפסקת מתן שירותי השגחת הכשרות במועצה בתקופה הקרובה. לאור כל האמור, עתר המערער לבטל את פיטוריו ופסילתו משירות המדינה ולחלופין, לבטל את פסילתו משירות המדינה ולהימנע מהסנקציה הכלכלית הנלוות לפסילה.

8. לצד הודעת הערעור, עתר המערער בבקשה לעיכוב ביצוע גזר-הדין. בהחלטה מיום 23.11.2020, הורה בית-המשפט, על השעייתו של המערער מתפקידו חלף פיטוריו עד להכרעה בערעור.



בית המשפט המחוזי בירושלים

עב"י 7453-11-20 בן עמי נ' נציבות שירות המדינה – חוק שירות ציבור

תיק חיצוני: בד"מ 58/20

9. המשיבה סמכה ידיה על גזר-דינו של בית-הדין וטענה כי לא נפל בו פגם ואין עילה להתערב בו. לגופו של עניין, ובתמצית, נטען כי בית הדין התייחס לכל שיקולי הענישה ונתן להם את המשקל הראוי בנסיבות העניין, ובכלל זה, ובעיקר, עמדת המשרד ונסיבותיו האישיות של המערער. לשיטתה, בחלוף שמונה שנים מהחלת הדין המשמעתי על עובדי המועצות הדתיות, לא תשמע טענה של הצורך בהטעמת הדין ומכל מקום, מתכליותיו של הדין המשמעתי להטמיע ולחלחל נורמות התנהגות, ובין היתר ובעיקר, של שמירה על טוהר המידות. בהקשר זה, הוסף כי המעשים בהם הורשע המערער פסולים מיסודם ונוכח רום מעמדו ותפקידו בשירות הציבורי, נדרשת ממנו אמת מידה גבוהה של התנהגות ראויה. זאת ועוד, לא הוכח כי המעשים בוצעו באישור הממונה הישיר והדבר אינו עולה מעובדות כתב-התובענה, בהן הודה המערער ואין בראיות לעונש כדי לבסס את הטענה. בנוגע להימצאותו של המערער בניגוד עניינים, נטען כי לא נדרש לצורך הרשעתו אלא אפשרות ממשית לניגוד עניינים ובענייננו, אכן המערער לא קיבל או נתן טובת הנאה. המשיבה הוסיפה וטענה כי אין בנורמת התנהגות פסולה כדי להכשירה, כך לעניין העבודה הנוספת וכן לעניין החתמת הכרטיס, אשר אינו בגדר פגם טכני אלא בבחינת נורמת התנהגות פסולה. כן, הוסף כי המשיבה עתרה לפסילתו של המערער משירות המדינה לצורך הרחקתו והטלת סנקציה כספית בגריעת גמלתו ומכל מקום, אין משמעות לעמדת המשיבה בהליך הערעור כי אם לגזר-הדין. מכל הטעמים לעיל, עתרה המשיבה לדחיית הערעור.
10. בדיון מיום 4.1.2021 חזרו הצדדים על טענותיהם. בתוך כך, הבהירה המשיבה כי בהיעדר הסדר טיעון לעניין העונש, על ערכאת הערעור לבחון את גזר-הדין ואין חשיבות לעמדתה העונשים בערכאה דלמטה. המערער, ובתמצית הדברים, עמד על השלכותיו הקשות של גזר-הדין על חייו, בהיותו משגיח כשרות ללא יכולת להשתלב בשוק העבודה בתפקיד אחר. כן, ביקש ליתן משקל משמעותי להחלה של הדין המשמעתי בקרב עובדי המועצות הדתיות ולנסיבות ביצוע מעשיו, בהינתן הסכמת הממונה הישיר לעבודתו הנוספת, בגדרה של נורמת התנהגות קיימת בקרב משגיחי הכשרות בישראל, ללא שהבין כי פעל ללא היתר כדין וללא כל הערה כלפיו. עוד ביקש המערער להמתיק את דינו בשל נסיבותיו האישיות והיותו המפרנס העיקרי במשפחתו וילדיו עודם סמוכים על שולחנו.



בית המשפט המחוזי בירושלים

עב"י 7453-11-20 בן עמי נ' נציבות שירות המדינה – חוק שירות ציבור

תיק חיצוני: בד"מ 58/20

11. בתום הדיון הסכימו הצדדים כי פסק-הדין יישלח לצדדים ללא צורך בזימון לדיון נוסף.
משכך, הובא התיק לעיוני למתן פסק-דין, כדלקמן.

דיון והכרעה

12. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, ושקלתי את השיקולים הנוגעים בדבר, נחה דעתי כי לא נפל פגם בגזר-דינו של בית-הדין במידה המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור.

13. הביקורת השיפוטית על פסק-דינו של בית-הדין למשמעת הוקנתה לבית-משפט המחוזי, בשבתו כערכאת ערעור, לפי סעיף 43 לחוק. ככלל, בית-המשפט לא ייטה להתערב בנקל באמצעי המשמעת שנפסקו על ידי בית-הדין, אלא במקרים חריגים בהם קיים חוסר סבירות וחוסר מידתיות בין אמצעי המשמעת שננקטו לבין עבירות המשמעת בהן הורשע המערער. הטעם לכך נעוץ בחזקה מושרשת כי בית הדין מבין את משמעות אמצעי המשמעת שהטיל על המערער וכי נורמות ההתנהגות בשירות המדינה הן בתחום מומחיותו (עש"מ 5282/98 מדינת ישראל נ' כתב (22.11.1998) (להלן- עניין כתב); עש"מ 7113/02 מדינת ישראל נ' שחר לוי, פ"ד נז(3) 817 (2003) (להלן- עניין לוי); עש"מ 5771/01 ישראל פודלובסקי נ' נציב שירות המדינה, פ"ד נו(1) 463 (2001)). אומר מיד, כי ענייננו אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו.

14. תכליתו של הדין המשמעתי בעיצוב נורמות התנהגות מקובלות וראויות של עובדי שירות המדינה וגיבוש תדמיתו של שירות המדינה. ככלל, נורמות ההתנהגות בשירות המדינה עוצבו בפסיקה, עם השנים, על דרך השלילה, ובעיקר באמצעות המונח "התנהגות שאינה הולמת", אשר הוכר כבעל רקמה פתוחה הכוללת קשת של התנהגות, בהתאם לרוח הזמן והתקופה. בגרעינה הקשה התנהגות בלתי הולמת "...סוטה באופן מהותי מכללי ההתנהגות של בן תרבות, אותם כללים המאפשרים לעובדים במקצוע או בארגון לקיים יחסי עבודה תקינים זה עם זה ולמלא באופן תקין את תפקידם בחברה"; התנהגות אשר עלולה "...להעכיר את האווירה, לשבש את יחסי העבודה, לערער את יחסי האמון מצד הציבור או לחבל בדרך אחרת בתפקוד התקין של הארגון" (ער"מ 1351/95 ליאון פינקלשטיין נ' התובע בבי הדין המקומי למשמעת, פ"ד מט(5) 573, 579 (1996); עניין לוי).



בית המשפט המחוזי בירושלים

עב"י 7453-11-20 בן עמי נ' נציבות שירות המדינה – חוק שירות ציבור

תיק חיצוני: בד"מ 58/20

15. הגדרתה של התנהגות בלתי הולמת עשויה להשתנות מאדם לאדם על פי תפקידו בשירות המדינה ובהתחשב במעמד ובסמכות הקנויות לו מתוקף תפקידו. "...סטנדרט ההתנהגות הנדרשת מעובד המדינה מוכתב על-ידי שני נתונים עיקריים: ראשית, על-ידי מעמדו כעובד המדינה; שנית, על-ידי תפקידו בשירות המדינה. בהתאם לתפקיד, אפשר שסטנדרט ההתנהגות הנדרשת מעובד מדינה בתפקיד מסוים יהיה, בשל מהות התפקיד, גבוה יותר מסטנדרט ההתנהגות של עובדי המדינה בדרך-כלל... אפשר שהתנהגות של עובד מדינה בתפקיד מסוים, אף שלא תיחשב התנהגות בלתי הולמת לגבי עובדי המדינה בדרך-כלל, תיחשב התנהגות בלתי הולמת לגבי אותו עובד" (עש"מ 6713/96 מדינת ישראל נ' זוהר בן אשר, פ"ד נב(1) 650 (1998)).

10

16. תכליתו של הדין המשמעתי והסנקציות המעוגנות בו, הוא להגן על תדמיתו של השירות הציבורי, אשר חשיבותה לא תסולא בפז לצורך שמירה על תפקודו התקין והנאמן של השירות הציבורי ושמירת אמון הציבור בו (עניין כתב). נקבע, כי "...שירות המדינה בנוי על חובת משמעת של העובדים כלפי הממונים עליהם והדבר נובע לא רק מהוראותיו המפורשות של חוק שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג-1963, ושל התקשי"ר, אלא גם טמון, מניה וביה, באופיו של שירות המדינה, אשר לא יוכל למלא תפקידו ולקיים יעודו- אשר שמו מעיד עליו- אם לא יקיימו העובדים את ההוראות החלות עליהם" (עש"מ 7/79 מזור נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 533, 536-537 (1979)). בנסיבות אלו, נוכח תפקידם המניעתי של אמצעי המשמעת, פוחת המשקל שיש לייחס לנסיבותיו האישיות של נאשם, וגובר המשקל שיש לייחס למניעת מקרים דומים בעתיד ולהגנה על אמון הציבור בשירות המדינה ובעובדיו (עניין לוי והפסיקה המובאת שם).

22

17. בענייננו, בית-הדין העמיד על כפות המאזניים את השיקולים הנוגעים לעניין, לקולא ולחומרה, על כל היבטיהם, תוך מתן משקל הולם לנסיבותיו האישיות אל מול נוכח חומרת מעשיו והשלכותיהם על תדמית שירות המדינה, טוהר המידות של עובדי הציבור ואמון הציבור בשירות המדינה. הדין המשמעתי הוחל על עובדי המועצות הדתיות בשנת 2012 ואכן לא רבו המקרים בהם הועמדו לדין משמעתי עובדי המועצות הדתיות. עם זאת, תכליתו העיקרית של הדין המשמעתי, תוך שימוש בכלי ההרתעה של הטלת אמצעי הענישה, וכאמור, בהטמעת נורמות התנהגות ראויות בקרב עובדי הציבור ובהגנה על טוהר המידות בשירות המדינה וקיום



בית המשפט המחוזי בירושלים

עב"י 7453-11-20 בן עמי נ' נציבות שירות המדינה – חוק שירות ציבור

תיק חיצוני: בד"מ 58/20

1 מנהל תקין. ודוק. בית-הדין קבע כי יש לשרש נורמות התנהגות פסולות ולהטמיע את טוהר
2 המידות בקרב עובדי המועצות הדתיות לרבות באמצעות הליכי המשמעת, ללא עילה להמתין
3 את הדין, בפרט בחלוף השנים ממועד תחולתו של הדין המשמעי על עובדים אלו. משכך, ובין
4 היתר מטעמים אלו, הוסיף בית-הדין וקבע, כי אין בקיומו של נוהל מקובל במקום עבודתו בניגוד
5 להוראות הדין, כמו גם בהעלמת עין מצד ממוניו של המערער, כדי להכשיר את מעשיו. פסיקתו
6 של בית-הדין מבוססת כראוי על ההלכה הנוהגת כפי שהיטיב להפנות בגזר-הדין. מעבר לצורך,
7 הכרעת הדין ניתנה על יסוד הודאתו של המערער ואין בה כדי להעמיד תמונה מלאה של נסיבות
8 ביצוע העבירה וקיומו של אישור הממונה לעבודתו הפרטית של המערער, ובפרט בימי חופשה
9 ומחלה. מכל מקום, טענות המערער בעניין זה הועלו לפני בית-הדין והוכרעו, כולן, ללא שנפל
10 פגם בשיקול-דעתו היורד לשורשו של ההליך ומצדיק התערבות. מה גם, ולעניין פיטוריו, טענתו
11 של המערער להיעדר יכולתו להשתלב במעגל העבודה אלא בתפקיד של משגיח כשרות, בגדרה
12 של השערה בלבד וכבר נאמר כי למערער כישורים בתחומים שונים, ובין היתר, בכך ייחודו.
13
14 18. לעניין פסילתו של המערער עד גיל 60 משירות המדינה. בסעיף 57(1) לחוק שירות
15 המדינה (גמלאות) (נוסח משולב), תש"ל-1970, נקבע, בין היתר, והרלוונטי לענייננו, כי גמלתו
16 של עובד מדינה שנפסל לשירות המדינה לתקופה מוגבלת לא תשולם עד הגיעו לגיל 60 ובתקופה
17 זו לא הוקנתה סמכות לבית-המשפט להתערב במתן הגמלה ושיעורה. "זהו הפן ה"כלכלי"
18 של אמצעי הפטילה, וגם לפן זה של הפטילה יש תכלית ראויה. ראשית, תכלית הפטילה היא
19 שלא יצא חוטא נשכר, דהיינו שלא ייווצר מצב שבו עובד שפוטר בהחלטת בית-הדין למשמעת
20 בגין עבירות שביצע יקבל זכויות אשר בדרך-כלל אינן מוענקות לעובד שפורש בדרך העניינים
21 הרגילה באותו גיל ובאותו ותק. שנית, מלבד היות אמצעי הפטילה סנקציה עונשית, משמש
22 הוא להרתעת עובדים אחרים בשירות המדינה מפני הפרת הנורמות המחייבות בשירות. לצד
23 תכליות אלו יש לזכור כי הפגיעה בזכויות הממוניות של העובד היא פגיעה כואבת
24 במיוחד, ולפיכך יש להיזהר ולבחון בקפידה את הפעלת האמצעי של פגיעה בזכויות ממוניות
25 שצבר העובד בשנות עבודתו" (עש"מ 3789/04 אריה ציפורי נ' נציבות שירות המדינה, נט(1)
26 , 721, פסקה 4 (2004)). בית-הדין נתן משקל משמעותי לנסיבות האישיות של המערער וקבע
27 כי היה בהן להקל את דינו ולקצוב את פסילתו עד גיל 60 בלבד, זאת על-אף שלפי שורת הדין,
28 כמו גם לעמדת המשיבה, נדרש היה להשית עליו פטילה עד גיל 67 שנים. בהקשר זה, יוטעם, כי
29 תכליתו של הערעור להעמיד לביקורת את החלטות הערכאה קמא וככלל, אין חשיבות לעמדתה



בית המשפט המחוזי בירושלים

עב"י 7453-11-20 בן עמי נ' נציבות שירות המדינה – חוק שירות ציבור

תיק חיצוני: בד"מ 58/20

1 העונשית של המשיבה בטיעוניה לעונש לפני בית-הדין, אלא בנסיבות מיוחדות וחריגות שאינם
2 חלות בענייננו. גריעת גמלתו של המערער בגדרה של סנקציה עונשית הנלוות לפסילתו, אכן
3 איננה קלה ויש בה כדי להשפיע על אורח חייו, והדברים ברורים. עם זאת, לאחר עיון, במצב
4 המשפטי הקיים, ומשנתתי דעתי לטענותיו של המערער ולנסיבותיו האישיות, כך גם לוותק
5 עבודתו, גילו וחווה-הדעת הטובות על תפקודו במהלך השנים- לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטת
6 בית-הדין לפסול את המערער מעבודה בשירות המדינה עד גיל 60, אשר יש בו כדי להצדיק את
7 התערבות ערכאת הערעור.
8

9 19. כללו של דבר, גזר-הדין מפורט ויש בו כדי להתייחס ולאזן כראוי בין מכלול שיקולי
10 הענישה, תוך מתן משקל משמעותי לנסיבותיו האישיות של המערער. במצב המשפטי הקיים,
11 בגדרי התערבותה של ערכאת-הערעור, הגם שניתן היה להגיע לתוצאה מקלה במעט, במארג
12 השיקולים ואיזונים, נוכח חומרת המעשים המיוחסים למערער- לא שוכנעתי, בדבר קיומה של
13 עילה מספקת אשר תצדיק את התערבות ערכאת הערעור בגזר-הדין ובכלל זה, בפיטוריו ופסילתו
14 משירות המדינה עד גיל 60.
15

16 20. אשר על כן, הערעור נדחה.
17

18 21. בנסיבות העניין, איני עושה צו להוצאות.
19
20
21

22 ניתן היום, כ' טבת תשפ"א, 04 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.
23

משה בר-עם, שופט

24
25